

ale jinak žalující strana ohledně své pohledávky, která požívá jen zastavního práva, ale není pohledávkou přednostní (§§ 23 a 46 vyr. ř.), podléhá vyrovnání a může žádati na žalovaném, pokud se týče může jí přiznáno býti právo na zaplacení toliko v mezích a podle vyrovnání, pokud toto (§ 57 vyr. ř. v novém znění) nepozbude platnosti. Z toho plyne, že žalovaného bylo sice, vzhledem k oddělnému právu žalující straně příslušejícímu, odsouditi k zaplacení výše uvedené částky, čímž se žalující straně dostane ohledně její pohledávky exekučního titulu, avšak odsouzení toto bylo, pokud jde o nárok na zaplacení mimo oddělné právo, omeziti podle a ve smyslu vyrovnání. Odvolací soud a také první soud, odsoudivše žalovaného bez tohoto omezení, pochybily, v tom směru bylo dovolání, nikoli úplná, ježto domáhá se zamítnutí žaloby vůbec, nýbrž částečně vyhověti a uznati, jak se stalo. Závady proti tomu, by žalovaný nebyl odsouzen k zaplacení, jak tuto nyní vysloveno, nanejmé s omezením na oddělné právo a v mezích platného vyrovnání s hlediska Šu 405 c. ř. s. jak, ale mylně, za to má dovolatel, není. Přisouditi méně, s omezením, než jak bylo žádáno, jest podle uvedeného Šu přípustno. Také není na překážku, by žalovaný nebyl odsouzen k zaplacení, jak bylo nyní vyřknuto, okolnost, že podle vyrovnání sjednaná kvota nebyla v době prvního rozsudku ještě splatná (§ 406 c. ř. s.). Pokud totiž jde o uspokojení žalující strany z oddělného jejího práva, nepřichází vyrovnání v úvahu, ježto se ho nedotýká (§§ 11 a 46 vyr. ř.), a pokud se jedná o zaplacení pohledávky, nehledíc k oddělnému právu, poukazuje se hořejším výrokem toliko na vyrovnání a na povinnost žalovaného, jak v něm jest stanovena.

Čís. 6525.

Úmluva mezi Československou republikou a republikou Rakouskou o úpravě závazků v rakousko-uherských korunách ze dne 18. června 1924, čís. 60 sb. z. a n. na rok 1926.

Odmítnouti žalobu podle čl. 46 úmluvy může jedině soud, jenž přerušil řízení. O části žaloby, ohledně níž nebylo řízení přerušeno, rozhodne pak soud, jenž dosud o ní nerozhodl, vyhradiv v dílčím rozsudku další jednání. Část tuto nelze odmítnouti, nýbrž zamítnouti

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1926, R II 378/26.)

Dílčím rozsudkem ze dne 28. února 1921 rozhodl procesní soud první stolice o části žalobní prosby, vyhradiv ohledně druhé části další jednání. Usnesením ze dne 20. května 1921 přerušil odvolací soud řízení podle nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n. ohledně části žalobního nároku, o níž rozhodl první soud dílčím rozsudkem. Po vydání úmluvy s republikou Rakouskou čís. sb. z. a n. 60/26 procesní soud první stolice odmítl žalobu ohledně celého žalobního nároku. Rekursní soud napadené usnesení částečně zrušil. Ne j-

v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc rekursnímu soudu k rozhodnutí o použití čl. 46 úmluvy čís. 60 sb. z. a n. z roku 1926.

D ů v o d y:

Soud první stolice vyhověl důležitým rozsudkem ze dne 28. února 1921 aspoň částečně žalobě, přes to však odmítl usnesením ze dne 9. září 1926 žalobu i co do části, v níž jí vyhověl. Rozhodl tudíž též soud dvakrát v téže věci, a vždy různým způsobem, což nelze uznati dovoleným. Podle čl. 46 úmluvy čís. 60/1926 jest ukončiti odmítnutím žaloby spory dosud přerušené, z čehož je v souhlase se sdělením ministerstva spravedlnosti čís. 81 věstníku z roku 1926 usouditi, že může tak učiniti jedině soud, jenž řízení přerušil, tudíž ve věci dosud nerozhodl. V tomto sporu přerušil řízení odvolací soud usnesením ze dne 20. května 1921, může proto jedině tento soud, shledá-li ovšem podmínky toho, odmítnouti žalobu v dosahu uvedeného usnesení. Pokud tomu tak není, bude podle čl. 46 úmluvy uvažovati o zamítnutí žaloby, což ovšem by mohl učiniti soud první stolice, jenž ve věci nerozhodl, vyhradiv v odst. 4 důležitého rozsudku další jednání. Soud první stolice odmítl sice žalobu i co do části žalobní prosby, o níž nerozhodl důležitým rozsudkem, ale ani ono usnesení nebylo možno ponechati v platnosti, ježto čl. 46 rozlišuje mezi zamítnutím i odmítnutím žaloby. V první řadě nechť rozhodne odvolací, nyní rekursní soud o odmítnutí žaloby, neboť jeho rozhodnutí bude směrodatné pro rozhodnutí soudu první stolice co do zamítnutí žaloby. Tím bude se zajisté uvarováno opravným prostředkům, neboť z dosavadního průběhu věci jest patrné, že ani soudy ani strany nenazírají na věc stejně.

Čís. 6526.

Nárok pravovárečného měšťanstva proti obci na dodávku dříví z obecního lesa lze uplatňovati pořadem práva jen, prokáže-li žalující strana soukromoprávní důvod nabývací. Opírá-li se žalující strana o to, že jí bylo dříví od nepaměti dodáváno, platí právní domněnka, že dalo se tak z důvodu veřejnoprávního. Tato domněnka není vyvrácena ani tím, že rozpory mezi pravovárečným měšťanstvem a obcí byly kdysi odklizeny smlouvou, ani tím, že obsah nároku byl předmětem řízení podle čís. patentu ze dne 5. července 1853, čís. 130 ř. z. Držby práva od nepaměti lze se tu dovolávati jakožto soukromoprávního důvodu nabývacího jen, prokázán-li soukromoprávní důvod nabytí držby.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1926, R I 558/26.)

Pravovárečné měšťanstvo v T. žalovalo městskou obec T. v Čechách o dodávání dříví a odůvodnilo žalobní žádost takto: Žalovaná obec měla povinnost dodávati dříví už od nepaměti. Neshody ve příčině dodávek dříví mezi obcí a pivovarem byly odklizeny narovnáním ze dne 20.